

fattelsen i forskjellige Lister eller til forskellige Eder, i Forhold til, naar dette skete samlet. Enhver Forøgelse af det i og for sig besværlige og brydsomme Arbejde maa saavidt muligt søges undgaaet. Dernæst har Udvalget foreslaaet, at der i 7de Linie istedetfor „Skattecommission“ skulde sættes „Ligningscommission“. De øvrige Forandringer i Paragraphen ere en Følge af, at Sectionsinddelingen bortfalder. Det er hvad jeg har at bemærke ved § 6. Ved § 7 har Udvalget Intet fundet at bemærke, tværtimod har det glædet sig over, at en stor Deel hæderlige Mænd nu blive valgberettigede og valgbare til Borgerrepræsentanter, hvorfra de hidindtil have været udelukkede. De Ikenæringsdrivende blive saaledes pligtige til at deeltage i den nye Hjelpestat og Intet er derfor vistnok billigere, end at der ogsaa indrømmes dem den Rettighed, som tidligere har indskrænket sig til Næringsbrugere, og navnlig til de Næringsbrugere, som svare 5 Portioner i Stat. Hvad angaaer § 8, saa er det en Selvsølge, at Terminen for Lovens Gyldighed, der allerede er forandret ved § 4, maa undergaae en Forandring og komme til at lyde: fra 1ste Juli 1855 til 31ste December 1860.

Indenrigsministeren: Forandringerne i § 6 ere for Størstedelen en Følge af, at der nu skal være en Ligningscommission, og iøvrigt har jeg heller ikke noget at indvende derimod. Hvad derimod angaaer Forslaget til § 8, at Fristen skal være 5½ Aar istedetfor 5 Aar, da finder jeg det ganske rigtigt, at man ikke vil opkræve Skatten førend fra 1ste Juli 1855. Men man kunde ligesaa gjerne have valgt et Tidrum paa 4½ Aar som 5½ Aar. Jeg skal ikke modsætte mig det Forslag, som her er fremkommet af Udvalget til at forlænge Fristen, men kun med Hensyn til Spørgsmaalet, om Skatten skal forhøjes til en halv Deel; og navnlig for det Tilfælde, at de forskellige Forhold ikke ere saa bestemte, at Regjeringen kunde ønske paa sit Ansvar at forandre Størrelsen, vilde der maaskee være nogen Anledning fra Udvalgets Side at forlænge Fristen. Det er imidlertid Noget, jeg ganske skal henstille. Jeg skal ikke modsætte mig Forslaget,

som det foreligger, og heller ikke opfordre til at gjøre Forandringer; men jeg skal ganske henstille det til det ærede Udvalg.

Ordføveren: Naar Udvalget har tilladt sig at foreslaae, at Loven skal gjælde til Udgangen af Aaret 1860, saa er Grunden hertil den, at baade den første og den sidste Ansættelse kun kom til at gjælde for et halvt Aar; og dette har man anset for mindre rigtigt med Hensyn til et saa omfattende og vidtløstigt Arbejde, og har derfor foreslaaet, at Skatteansættelsen skulde gjælde for hele Aaret 1859.

Indenrigsministeren: Den ærede Ordfører har ikke forstaaet mig ganske. Jeg er ganske enig med ham i, at Fristen skal gjælde til den 31te December, men jeg henstillede blot, om der ikke fra selve Udvalgets Standpunkt var Anledning til at lade det blive ved 1859.

Schwann: Jeg skal kun bemærke, at det selvfølgelig vil blive taget under fornyet Overveielse.

Weinert: Jeg skal kun tillade mig der-til at sige, at mit Ønske var naturligtvis, at Loven kun skulde gjælde 4½ Aar, og Grunden, hvorfor Udvalget kom til at tage den Bestemmelse at sætte Terminen til 5½ Aar, var fordi det antog, at Regjeringen ikke vilde gaae ind paa en kortere Tidsfrist, og altsaa maatte lægge et heelt Aar til. Derksom iøvrigt min Mening kan gjøre sig gjældende i Udvalget, vil det vistnok vælge den korteste Frist.

Da Ingen videre begjærede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af Udvalget:

at § 6 redigeres saaledes:

Fortegnelsen over begge de nævnte Skatter fremlægges, efter derom i den til officielle Bekjendtgørelser autoriserede Avis 3 Gange forud skeet Kundgørelse, til almindeligt Eftersyn i 3 Uger, at regne fra den sidste Bekjendtgørelses Dato. Enhver, som maatte have Noget at erindre imod Størrelsen af den paalignede Skat, har, i det seneste 14 Dage efter Terminens Udlob, skriftligt at fremsøre sin Erindring for Ligningscommissionen, og denne